

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑνδέκατος

Συνδρομητικῆσι : Ἐν Ἀθήναις, φρ 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτασικαὶ — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6

7 Ἰουνίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Γ. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια: ἰδί σελ. 337.

Ἡ Λουκία, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ κάτω γινόμενα, εἶχε παρκαλοουθήσει ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου μετ' ἐνδιαφέροντος πολὺ μερίζονος ἢ ὅσον ἤθελεν αἰσθανθῆ ἀδιάφορός τις θεατής. Ὅτε δὲ ὁ Σὶρ Ἰωάννης προσεφώνησε τὸν Ἀντώνιον *φιλιτατόν του ιατρον*, ἐρύθημα εὐχαριστήσεως ἐποφύρανε τὰς παρειάς τῆς τὰς ὠχρὰς, καὶ τὸ μειδιάμά τῆς ἀπέβη ἔτι γλυκύτερον. Ὅπως δὴποτε φυσικὸν ἦτο δι' ἀγαθὴν καρδίαν, ὡς ἡ καρδία τῆς, νὰ χαρῆ βλέπουσα αὐξανομένην τὴν μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἱατροῦ τῆς ἀγαθὴν συνεννόησιν.

— Τί καλὸς ποῦ εἴσθε! εἶπεν ἡ Λουκία εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὅτε ἀνέβη οὗτος νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς.

— Καλὸς! καὶ δικαί; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός, οὕτινος ἀνωρθώθησαν αἱ ὀφρὺς ὡς κέντρα ἀκανθοχοίρου ἐτοιμαζομένου εἰς ἄμυναν.

— Διότι ἐσυλλογίσθητε αὐτὸ τὸ ἄλογον.

— Χὰ, χὰ, χὰ!

Καὶ ὁ ἱατρός διεφύραγε εἰς φαιδρὸν καὶ παιδικὸν αὐτόχρομα γέλωτα.

— Ἄλλ' ἂν σὰς εἶπω ὅτι δὲν τὸ ἐσυλλογίσθην διόλου τί θὰ εἶπητε;

Ἡ Λουκία τὸν ἐθεώρησε δυσπίστως.

— Ὅτε πρό τινος καιροῦ μοῦ ἐξεφράσατε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ ὁ κύριος πατήρ σας ἕνα ἱπποπόνη, ἀνέφραξ τὸ πρᾶγμα εἰς μίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν εἶχα νὰ γράψω. Ἐπειτα φοβοῦμαι ὅτι τὸ ἐλησμόνησα ἐντελῶς. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι εἰς τὴν τύχην μόνον ὀφείλετε εὐγνωμοσύνην.

— Καὶ ἡ τύχη λοιπὸν ἐπίσης ἐπρομήθευσεν αὐτὸ τὸ ἀνάκλιτρον καὶ αὐτὴν τὴν σκιάδα εἰς νέαν ἰδιότροπον καὶ τρελλήν, ἡ ὅποια ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς δι' ἰδιοτροπίαις μόνον καὶ ἀνυπομονησίαις;

— Ἀκόμη! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, ἀνακλίνων τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ στενοχωρούμενος· τότε λοιπὸν ἂν παραινισθῶ καὶ μοῦ εἶπουν: Μὲ ταῖς ὑγείαις σας! εἶμαι ὑποχρεωμένος δι' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Ἡ Λουκία δὲν κατάρθρωσε νὰ καταστείλῃ τὸν γέλωτα ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ἐκείνῃ παρομοίωσει.

— Ἡμποροῦ, ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ σὰς προσβάλω, νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν ὠραίαν ἐργασίαν αὐτοῦ τοῦ καθίσματος καὶ τὸ εὐμορφὸν κίτρινον ξύλον ἐκ τοῦ ὁποίου εἶνε κατεσκευασμένον;

— Ὡ! βεβαίως, ἀπήντησε μειδιδῶν ὁ Ἀντώνιος, μοῦ προξενεῖ πάντοτε εὐχαρίστησιν ν' ἀκούω ἐπαινούμενα τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου μου· τὸ καθίσμα εἶνε ἀπὸ ξύλον ἐλαίας, καὶ κατεσκευάσθη παρ' ἐνὸς νέου λίαν ἐπιτηδέου. Ἄν ὑπάγωμεν ποτὲ μαζὺ εἰς τὴν Τάγιαν, θὰ σὰς δεῖξω ἐπιπλα τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου, τὰ ὁποῖα, τολμῶ νὰ τὸ εἶπω, ἠδύναντο ἐπαξίως νὰ στολίσουν τὸ μέγαρόν σας εἰς Δάβεν.

— Τεχνίτης τόσον ἐπιτηδέος, εἶπεν ἡ Λουκία, ἔπραπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λονδῖνον. Θὰ ἦτο βέβαιος νὰ κάμῃ περιουσίαν.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος, ἀλλὰ δὲν φαίνεται αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην τοῦ πλοῦτου. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥιθιέρας εἶνε πολὺ ἀφρωσιωμένοι εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθησαν. Κολλοῦν εἰς τὰς ἐστίας των, καὶ δὲν ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰς ἡρέμους των ἀσχολίας, οὐδὲ ἐκπατρίζονται χωρὶς ἀναπόδραστον ἀνάγκην. Ἐπειτα δὲ ὁ ξυλουργὸς μας δὲν εἶνε ἀπλῶς τεχνίτης ἐπιτηδέος, εἶνε καλλιτέχνης.

— Ἐννοῶ οἷος δὴποτε ἄνθρωπος νὰ διστάζῃ ν' ἀφήσῃ αὐτὸν τὸν τόπον, εἶπεν ἡ Λουκία· πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν ἔχῃ ὀφθαλμοὺς καὶ ψυχὴν καλλιτέχνου. Ποῦ ἀλλοῦ θὰ εὗρισκε τοιαύτην φύσιν;

Καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐφώτιζεν ἐνδόμυχος ἐνθουσιασμός. Ὁ Ἀντώνιος παρτήρει αὐτὴν, καὶ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἠρκέσθη λέγων:

— Τὸ ὑπαίτηρον σὰς ὠφέλησε πολὺ. Φαίνεσθε πολὺ πλέον. . . ζωηρὰ παρὰ τὸ προῖ.

— Ἀλήθεια; Πραγματικῶς αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου τόσον καλὰ, τόσον εὐτυχεῖ! καὶ λέγουν, ἠξέμερετε, ὅτι ἡ εὐτυχία ὠφελεῖ φοβερὰ εἰς τὴν ὑγείαν.

Ὁ Ἀντώνιος προσήλωσε τοὺς μελανοὺς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τὰ γλαυκὰ ὄμματα τῆς Λουκίας, καὶ οὐδὲν εἶπε. Τὸ βλέμμα αὐτὸ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ ἱατροῦ ἐστενοχώρησαν τὴν νεάνίδα, καὶ χωρὶς ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἐνόμισεν ὅτι ὀφείλε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς, ἐνῶ ὁ Ἀντώνιος βεβαίως τὴν ἀπήλλασε πάσης ἐξηγήσεως.

νομίζω ὅτι, ἀφοῦ ἡ φύσις, ἥτις δὲν κάμνει τίποτε ἀσκόπως, ἔδωκε τὰ γένηα εἰς τὸν ἄνδρα, ἐθεώρησεν ὅτι τὰ γένηα εἶνε στολισμὸς τοῦ ἢ τοῦλάχιστον χρήσιμον πρᾶγμα. Ἐπειτα μὲ φαίνεται ὅτι οἱ ἄνδρες ἐν γένει, καὶ ἰδίως οἱ μελαγχροικοὶ Ἰταλοὶ, φαίνονται καλλίτεροί μὲ γένηα παρὰ ζυριζόμενοι. Γελᾶτε; Εἰπέτε ὅμως, σὰς παρακαλῶ, τί προτιμᾶτε; μίαν τῶν γενειοφόρων κεφαλῶν τοῦ Βᾶν Δὺκ ἢ τὴν σημερινὴν εἰκόνα ἀνδρὸς ζυριζόμενου; Μὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει σύγκρισις.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Λουκία ἐρυθριῶσα καὶ πῶς διστάζουσα, διότι ἐθυμώθη ὅτι εἶχε παρατηρήσει αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ εἰς τὸν πατέρα της, ὅτε τὸ πρῶτον εἶδε τὸν ἱατρὸν Ἀντώνιον. Ἀληθῶς, ἀλλὰ πρέπει οἱ γενετανοὶ ἄνδρες νὰ θυοιάζουσι μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Βᾶν-Δὺκ.

— Μὴ ἐπιφυλάξεις! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰταλὸς, διότι θὰ ὑποθέσω ὅτι συμμερίζεσθε τὴν πρόληψιν, ἥτις ἐπικρατεῖ, ὡς λέγουσι, ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τοῦ γενοῦ.

— Διόλου δὲν τὴν συμμερίζομαι· ἀλλ' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄγγλοι μισοῦσι τὰ γένηα.

— Τότε ἄς ζυρίζωμαι, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος· περὶ δρεξέων δὲν εἶνε δυνατὴ συζήτησις.

— Μὲ ὑπεσχέθητε ἄλλοτε, νὰ μὲ εἰπῆτε τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον σὰς εὐνοεῖ ὁ διοικητής. Εἰπέτε μου τώρα, σὰς παρακαλῶ· ἢ διοικητὴς του ἐκτείνεται εἰς ὅλην τὴν Ῥιβιέραν;

— Διόλου. Ἐκάστη ἐπαρχία ἔχει κ' ἓνα ὁμοίον μαργαρίτην.

— Καὶ διατὶ σὰς εὐνοεῖ αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ἐχει μίαν ἰδέαν, καὶ ἀρκετὰ ἀνόητον. Σὰς εἶπα πολλάκις, ὅτι ὅταν ἦλθα εἰς τὸ Σᾶν-Ῥέμο, ἢ χολέρα ἔκαμνε θραυστὴν. Βύρῃκα τότε τὸν διοικητὴν περιφροβὸν, καὶ βισανιζόμενον ἀπὸ τὴν στραθῶν ἰδέαν ὅτι ἤθελε προσβληθῆ. Ἐνόησα δὲ, ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσω ἀντιπερισπασμὸν τινὰ εἰς τὴν φαντασίαν του· τοῦ ἔδωκα λοιπὸν μίαν μικρὰν φιάλην μὲ ξεῖδι καὶ ὀλίγην κάμφορον, τοῦ παρήγγειλα νὰ τὴν μυρίζεται πολλάκις τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ἦτον ἀλάνθαστον ἀντίδοτον τῆς χολέρας· τὸ πιστεύει καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρὸς γελῶν ἐκ μέσης καρδίας. Ἡ φιάλη εἶνε πλέον κενή, καὶ ἂν ἀναφανῆ ἢ χολέρα, εἰς ἐμὲ πάλιν εἶνε ἀναγκασμένος ν' ἀποταθῆ διὰ νὰ τὴν γεμίσω. Δι' αὐτὸ εἶνε τόσον εὐγενὴς καὶ πρὸς ἐμὲ, καὶ . . . πρὸς τὸ γένειόν μου.

Ἡ Λουκία ἐξεκαρδίσθη γελῶσα, καὶ ὁ ἱατρὸς ἐγέλασεν ἐπίσης μέχρι δακρυῶν.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

ΚΕΡΚΥΡΑ

[Μελέτημα Φερδινάνδου Γρηγοροβίου].

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 341.

Παιδιά καὶ γυναῖκες πρόσεψον ἡμᾶς εἰς Βενίτσες. Ἡ λαμπρὰ ὁδὸς ἄγει βουστροφρεθὴν διὰ ἐλαιῶνων μέχρι τῆς κάτω ἀκτῆς, δάση μύρτων

πυκνὰ, μαστίχη καὶ χαμαικέρασα περιστοιχίζουσιν αὐτὴν· τοὺς ἐπικρεμαμένους τερπνοὺς κρημνοὺς τὸ ἔαρ ἐκάλυψε δι' ἐρυθρῶν ὀρχιδοειδῶν καὶ κίτρονοχρῶσου χαμαιμήλου. Ποίμνια προβάτων ἔβοσκον τῆδε κακείσε. Εἶναι σηηνογραφία ἀναξία τῶν εἰδυλλίων τοῦ Λόγγου καὶ τοῦ Θεοκρίτου. Τὸ βλέμμα περιβάλλει ἤδη ἔκτασιν εὐρεῖαν· ἀφικόμεθα εἰς τὴν παράλιον κώμην Βενίτσες, ἐν ἡδυτάτῃ ἀπομονώσει κειμένην, ἐν μέσῳ πορτοκαλλεῶνων, ἀπέναντι τῆς ἡπειρωτικῆς Γουμένιτσας, ὅπου ποτὲ εἶχε συνέλθει ὁ στόλος τοῦ Δὸν Ζουάν τῆς Αὐστρίας. Δύο ἢ τρεῖς λέμβοι παρὰ τὴν ἀκτὴν· ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν οἰκιῶν, σιωπηλοὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀτενίζοντες. Ἐζητήσαμεν πανδοχεῖον· ἀνὴρ τις κατελθὼν ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ κήπῳ τράπεζαν, καὶ οὕτως ἐδειπνήσαμεν ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας παρὰ τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν, ῥοφῶντες γλυκὺν αἶθοπα οἶνον καὶ τρώγοντες σὺν ἀρίστῳ ἄρτῳ βενιτσιωτικὰ πορτοκάλια, τηλεκυτὰ ὡς γνωστὸν. Ἐνα μόνον μικρὸν κλάδον προσέφερον ἡμῖν ὁ πανδοχεύς, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ εἶς τοιοῦτοι ὠραῖοι χρυσοὶ καρποὶ πυκνοὶ ἐκρέμαντο. Προχωρήσαντες ἀφικόμεθα εἰς ἄγ. Νικόλαον· ἐλαιόδενδρα εὐρομεν ἐνταῦθα μέχρις αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ἥς τὰ κύματα λούουσι τοὺς πόδας αὐτῶν. Μετὰ ἡμισείας ὥρας τοιαύτην θυμοτερπῆ ὁδοιπορίαν, ἀπόρημον πέτρα ἀπέκρυψε τῆς θέας ἡμῶν τὴν ἀμυώδη παραλίαν. Προβάντες μεταξὺ ἀγρίων μύρτων καὶ μαστίχης ἀπεπλανήθημεν εἰς τοὺς ἀμπελώνας, μέχρις οὗ ἀνελάβομεν πάλιν τὴν διὰ τοῦ δάσους ὁδὸν, ἥτις παραλλήλως τῇ θαλάσσῃ φέρεται πρὸς τὰ κάτω· οὕτω κατήλθομεν εἰς ἄγ. Νικόλαον, ὅπως ἐνταῦθα ἀποπεριαιθώμεν εἰς τὴν Μονὴν, ἢ ἐπεσκέφθημεν τὴν Μ. Παρασκευήν. Ἡ σήμερον ἦτο δευτέρα τοῦ Πάσχα, καθ' ἣν πανηγυρις ἦγετο ἐπὶ τοῦ Ποντικονησίου· διότι ἡ Παναγία τοῦ Βηροῦ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ νησίδιον· πλήθη ἀνθρώπων ἐκάλυπτον αὐτὸ καὶ λέμβοι πολλαὶ περιέπλεον· ἡ Παναγία εἶχεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπιβιβάσθη εἰς τὸ νῦν τρεπισυμένον πλοῖον, ἐν ᾧ ἴστατο ἀνὴρ λαβροφόρος· ἕτερος ἔφερε τὴν εἰκόνα, κύκλω δὲ ἐκάθησαν ἱερεῖς. Πλοίαρτα πρόσπεμπον αὐτὴν. Οὕτω κωπηλατοῦντες ἔρρασαν εἰς ἄγ. Νικόλαον ἐν τῷ μέσῳ ἐκपुरσοκροτήσεων· ἐκεῖ ἡ λιτανεία ἐτέθη εἰς τάξιν, προὐχώρησε πανηγυρικῶς παραλλήλως τῇ ἀκτῇ, τῶν λαβάρων κυματιζομένων, καὶ οὕτως ἡ Παναγία ἐπανήχθη εἰς Βηρόν. Εἶδομεν τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέμα ἀπὸ τῆς μονῆς τῆς μοναχῆς Ἀναστασίας, ἥτις ἐπίσης ἔθεᾶτο εὐλαβῶς, εἰς ἐκάστην ἐκपुरσοκρότησιν σταυροκοπομένη καὶ τύπτουσα τὸ στήθος.

Τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως Κερκύρας δὲν εἶναι τόσῳ πλούσιον περὶ τὴν ποιικιλίαν τῶν σχημάτων τῶν ἀκτῶν, ὡς τὸ νοτιανατολικόν· κέκτηται ὅμως ἰδίως καλλονάς. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἐν πρώτοις ὁ μέγας λιμὴν, οὗ δεσπόζει ἀπὸ τῆς ἀ-